

→NTM→ETROUTE

Nieuwsbrief ontmoetroute

De ontmoetroute doet zijn naam eer aan!

Gezamenlijk met de vrijwilligers, studenten maar zeker door en met de deelnemers, wordt er hard en met veel plezier gewerkt, gewandeld en leuke dingen gedaan door met elkaar in contact te komen. We gaan hier mee door!

Maar..... de komende twee weken mogen we niet: bij elkaar komen, gymmen op dinsdag en met groepjes lopen op woensdag. Samen krijgen we de corona eronder en twee weken zonder koffie en een praatje met de groep is te overzien.

Komende twee woensdagen wordt er wel gewandeld, je wordt door een vrijwilliger of student opgehaald om 10.00 uur voor een lekker wandeling, een op een, en ook weer thuisgebracht.

Woensdag 25 november hopen we weer vanuit de Tuinkamer te gaan lopen en ook koffie te kunnen schenken.

Heb je vragen bel dan Marian Schijf op! Telefoonnummer: 06-13260571

Tips om in beweging te blijven:

- Probeer iedere werkdag om 10.00 uur de zender van de TV op GL8 te zetten en doe mee met het beweegkwartiertje.
- Probeer iedere dag de oefeningen te doen, die op de poster staan, die je mee hebt gekregen van ons.
- Loop iedere dag een klein rondje of ga in ieder geval even naar buiten zodat je frisse lucht opsnuift.

Groetjes van ons: Lucie, Willy, Marion, Anouk, Suzanne en Marian

ONTMOETROUTE

Ontmoetroute 4 november 2020

Sinds mei van dit jaar ben ik vrijwilliger geworden in het project “de ontmoetroute” op verzoek van Marian Schijf. Wat het precies inhield wist ik toen nog niet. Ik ben begonnen met een aantal dames die zelfstandig wonen in de Mookerhof en een dame die op de Amaliahof een senioren woning heeft.

We zijn begonnen in de coronatijd met gymmen op dinsdagmiddag en vrijdagmiddag lekker buiten. En in en na de vakantie is daar de ontmoetroute bijgekomen.

Ik ben iedere woensdagochtend als eerste aanwezig en zet dan alvast koffie en thee en dan wordt de tuinkamer van de Mookerhof lekker een soort van huiskamer door de verse koffielucht. Helaas door de berichtgeving van de heer Rutten was dit voorlopig voor twee weken de laatste ochtend mét een kopje koffie.

Het is altijd heel gezellig om de wandeling zo te beginnen met koffie en/of een kopje thee. Ik loop altijd de korte route met Marie, Dien, Nel Weijers en vaak ook Mieke (de rustige lopers)

Wij lopen dan van de Mookerhof tot achter de kerk. Daar staan een paar bankjes waar wij op kunnen zitten en dan genieten van een soort van vakantiegevoel vanwege het mooie uitzicht over de rivier.

Toen wij daar afgelopen woensdag aan kwamen lopen zagen wij een enorme vlucht van eenden (misschien waren het wel ganzen, vanwege het geluid) die vlogen over. En terwijl wij daarnaar keken bedachten zij zich. Zij draaiden zich om en streken neer op weide aan de overkant van de rivier en gingen net als wij uitrusten en genieten van de zon. Zij hadden elkaar net zoveel te vertellen als wij.

Nadat wij uitgerust waren werd er voorgesteld om niet terug te gaan maar links af te slaan en dan kom je uiteindelijk uit in de Kerkstraat. Misschien was dit een beetje te hoog gegrepen maar wij lieten ons niet kisten en zijn rustig door gelopen. Onderweg vertelden Diny dat zij vroeger wel in de rivier hadden gezwommen naar de overkant en dat werd door haar ouders niet in dank afgenomen. En dat haar vader een roeiboot had en daar ging hij mee vissen aan de overkant van de rivier. Diny wilde dat ook doen met een vriendinnetje en niet te geloven maar waar. Zij heeft een paling gevangen. En zij maar roepen naar haar vader. Haar vader riep terug hoe zij de paling vast moest houden maar dat lukte haar niet. En toen is haar vader heel hard terug geroeid om de paling van haar over te nemen.

Als we links af een stukje omhooggelopen zijn hebben wij even een rust pauze nodig. Gelukkig hebben Marie, Diny en Nel een rollator waar zij op kunnen zitten zoveel mogelijk in de zon. Marie en Diny (twee zussen) zijn geboren en getogen in Mook en Nel woont er al heel lang. Terwijl wij even uitrusten komen er twee dames voorbij die zij al enige tijd niet meer gezien hebben en raken daarmee heel genoeglijk in gesprek en er worden zelfs afspraken gemaakt om op visite te komen. En Marie raakt in gesprek met de bewoonster van

ONTMOETROUTE

het huis waar zij op de stoep met haar rollator zit. Gezellig die mevrouw kende zij ook nog van vroeger.

Nadat wij weer zijn gaan wandelen liet Marie het huis zien waar zij en haar broers en zuster zijn opgegroeid. Zij wees mij een huis aan waar vroeger een furnituren winkel had gezeten. En een stukje verder wees zij het huis aan waar zij 92 jaar geleden is geboren. En toen wij bij de Plataan weer even uitrusten in de zon vertelden zij dat daar vroeger het Patrimonium (ik weet niet of ik dit goed schrijf) was. Daar hebben zij vroeger toneel gespeeld. In de winter was het daar natuurlijk koud. En er werd afgesproken dat iedere week om de beurt iemand een zak hout meenam om de potkachel te stoken en dan kregen zij één kolenkit kolen erbij en zo konden zij zonder te verkleumen toch toneelspelen.

Ook vertelden zij dat er nog kermis gevierd werd. Niet zoals de kermis van nu. Dit was een gelegenheid waar je verkering kon krijgen en die kermis werd op maandagochtend geopend met dansen. Nou als het kon dan wilde je wel heel graag voor die gelegenheid een nieuwe jurk. En zo is het gebeurd dat Marie bij haar vader geld had gevraagd voor een nieuwe jurk. Zowaar haar vader geeft haar geld onder één voorwaarde dat zij op de terugweg een warme appelbol voor hem zou meenemen. Marie vindt haar jurk die zij heel graag wilde kopen, zo mooi was ie. Helaas heeft zij die moeten laten hangen en voor een andere moeten kiezen anders kon zij geen warme appelbol voor haar vader mee terug nemen.

Wat een heerlijke ochtend hebben wij met zijn vieren gehad. Een echte ontmoet route met de mensen die wij onderweg zijn tegen gekomen en prachtige verhalen waar ik geen weet van had over mooie vervlogen tijden. En omdat het zulk lekker weer is hebben wij nog met de andere wandelaars buiten op het plein een kop koffie gedronken in de zon met elkaar.

Ik hoop dat wij met elkaar nog veel van dit soort ochtenden mogen beleven.

Marion van Pagée, vrijwilligster van “de ontmoetroute”